

Poděbrady, 12a aŭgusto 2018

Johano 6:41-51

La plejparto de niaj eklezioj dividas la samajn legaĵojn por dimanĉo. La teksto kiun ni legis kaj pri kiu mi predikos estas la teksto por hodiaŭ. Mi ne elektis ĝin, nek evitis ĝin.

Ni unue rigardu al la kunteksto. En la antaŭaj ĉapitroj oni renkontis la Samarianinon ĉe la puto, la resanigitan filon de la Romia oficiro kaj tiun de la paralizulo en Betesda, kaj ĉefe la multobligon de la 5 hordeaj panoj kaj de la du fiŝoj kaj post tio Jesuo paŝis sur la maro. En la posta ĉapitro Jesuo iras al Jerusalemo. Tion ĉi ni ne devas konservi en la memoro kiam ni legas la perikopon.

En la unua versiklo de tiu peco oni trovas la vorton : la Judoj. Oni devas eviti grandegan miskomprenon. Tute ne temas pri la hodiaŭaj Judoj. La nuna judismo naskiĝis preskaŭ samtempe kiel kristanismo. Fakte, ili fariĝis du branĉoj kiuj venas el la trunko de la popolo de Dio. Ili ambaŭ estas heredantoj de la promesoj de Dio.

Plejofto en la Nova Testamento, kiam oni parolas pri la Judoj, oni volas indiki la loĝantojn de Judujo, en komparo kun la Galileanoj, kiel estis Jesuo kaj liaj disĉiploj. Ankaŭ la esprimo portas la signifon de la ĉefoj de la popolo en Jerusalemo. En malfruaj tekstoj kiam jam estis malpaco kun la sinagogoj, la termino rilatas al tiuj tiamaj malpacoj. Sed, ĉi tie, ni troviĝas en Galileo, ĉu apud la maro, ĉu en sinagogo, ne estas klare, sed certe en Galileo. Tiuj "Judoj" povas esti plej verŝajne la ĉefoj de la loka sinagogo. Ne estas Judujanoj ĉar ili diras ke ili konas Jesuon kaj lian familion.

Ĉiuj izraelidoj bone konis la skribaĵojn, Torao, profetoj kaj skriboj. Tiu hodiaŭa rakonto aludas al pluraj pecoj el ili, kiun ni devas ne lasi flanken.

La unua evidenta biblia kunteksto estas la disdono de la manao en la dezerto dum la eliro el Egiptio al la promesita tero. Dum tiu epizodo, la popolo murmuris, eĉ plurfoje.

Ne nur la libroj Eliro, Nombroj kaj Readmono parolas pri la afero, sed ankaŭ la 78a psalmo, kaj ĉi tiu gravas por kompreni la hodiaŭan tekston. Ĝi parolas pri la greno kiu venas el la ĉielo, kaj pri la pano kiun ili manĝis.

Lige kun la antaŭa teksto en Eliro kaj aliaj versikloj de la sama psalmo, estas ankaŭ paralela por ni la rakonto du ĉapitrojn pli frue pri la Samarianino. Ĝi same rilatas al la eliro tra la dezerto, sed ĉefe ĝi helpas kompreni kion povas signifi manĝi kaj trinki ankaŭ en nia teksto. En Meriba, la popolo same murmuris, grumblis.

Mi volas noti ion pli en la 4a ĉapitro de la evangelio, kiam li parolas al la disĉiploj kiuj revenis de aĉetado en la vilaĝo. Mi legas la versiklon 34 : *"Mia nutraĵo estas plenumi la volon de Tiu, kiu min sendis."* Kelkajn versiklojn pli frue, li diris al la Samarianino : *"La veraj adorantoj adoras la Patron laŭ spirito kaj vero."*

El tio, do, kion povas signifi "manĝi la panon de vivo" se ne spirite partopreni en la vivo kaj la morto de Jesuo, se ne plenumi la volon de Dio, se ne ne indulgi sian vivon. Ĉar nur tiu spirita nutraĵo povas nutri kaj vivigi, ĉar nur tiu viva akvo povas sensoifigi.

Ĉu vi fidas Jesuon ? Ĉu vi fidas Dion ? Ĉu vi kredas ? Tiu kiu kredas havas eternan vivon. Bonvolu noti ke ne estas skribite le li ricevos eternan vivon, sed havas eternan vivon, ekde nun. La spirita mondo estas jam tiu de la kredanto. Kaj kredi estas donata de Dio. Neniu povas veni al Jesuo se Dio ne tiris lin. La spirita vivo estas ricevita, ricevata. Kaj en la lasta tago, tiu estos levata de Jesuo. La savo estas kaj nuna, kaj apartenas al la alia mondo, al alia tempo, en la lasta tago.

Kaj el tiu alia mondo venas Jesuo. Tion li ripetas multfoje en tiu ĉapitro. Li estas la pano, kiu malsupreniris el la ĉielo kaj kiun li donas. Oni manĝu tiun panon kaj ne mortu kaj vivu eterne, por la alia mondo.

Tiu Jesuo, kiu venis el la alia mondo, la alia eono, la spirita mondo, venis en la karnon por doni sian karnon por la vivo de la mondo.

Li donis sian karnon por la vivo de tiu nia mondo, por ĝia savo.

Kaj li, la viva pano, estas donita por la spirita mondo, por eterneco.

Por bone kompreni tion, mi volas citi kaj komenti la versiklon 35 de la sama 6a ĉapitro de Johano. "*Mi estas la pano de vivo; kiu venas al mi, tiu neniam malsatos, kaj kiu kredas al mi tiu neniam soifos.*" Oni klare vidas ĉi tie ke ne temas pri manĝenda materia pano. Neniam malsatos tiu kiu venas al Jesuo. Neniam soifos tiu kiu kredas al li. Same ne temas pri fizika malsato, nek pri fizika soifo. La pano kiu estas Jesuo, la fonto de vivakvo kiu li estas, ili nutras la spiriton, ili sensoifigas la animon.

En tio oni povas klare vidi en tiu rakonto la apudmeton de du realaĵoj, la materia kaj la spirita.

Materie, Jesuo estas konata kiel la filo de Jozefo kaj Maria.

Spirite, li estas la Filo de Dio. En tiu perikopo estas la unua el la serio "mi estas", *Ego eimi*, kio rekte rilatas al la nomo mem de Dio.

Materie, estis la manao en la dezerto, la pano kiu ne malhelpis la morton.

Spirite estas la pano de vivo, kiu estas Jesuo, kiu provizos la eternan vivon, la spiritan vivon.

Materie estas la akvo el la roko en Meriba, por ke la popolo trinku.

Spirite estas la fonto de viva akvo, por ke ĉesu la spirita soifo, por ke fluu la vivakvo el la kredanto.

Mi ne parolis pri materia eventuala ĉeesto de la karno de Jesuo en la pano dum la celebros, ĉar tiu teksto ne parolas pri ĉi tio.

Por konkludi, mi prunteprenos tekstojn de Gigo la dua, la Kartuzano, kiu vivis en la 12a jarcento. Li estas tiu monaĥo kiu difinis la 4 tempojn de la "*lectio divina*". Tiuj citaĵoj venas el unu el liaj meditadoj.

La parto de fido, kiun vi ricevis, estas kiel la malgranda panpeco en via buŝo. Sed se vi ne meditas ofte kaj pie tion, kion vi kredas, se vi ne iel maĉas ĝin, knedante ĝin kaj turnante ĝin per viaj dentoj, tio estas per la sentoj de via menso, ĝi ne transiros la gorĝon, tio estas, ke ĝi ne atingos vian inteligentecan. Per la inteligenteco, la spirita nutraĵo pasas en la tuŝitecon de la koro, por ke vi ne neglektu tion, kion vi komprenis, sed ke vi zorgeme kolektu ĝin per la amo. Vane vi komprenis, se vi ne amas tion, kion vi kaptis, ĉar saĝo estas en amo. Inteligenteco antaŭas la spiriton de saĝo kaj gustumas nur transire; Sed la amo ŝatas tion, kio daŭras.

Spirite manĝi la korpon de Kristo estas do havi en li puran fidon, serĉi la enhavon de ĉi tiu fido per fervora kaj diligenta medito, trovi per inteligenteco tion, kion ni serĉas, arde ami tion, kion ni malkovris. imiti laŭ nia ebleco tiun, kiun ni amas, aliĝi al li senĉese imitante lin kaj per ĉi tiu aliĝo atingi eternan kuniĝon.

Amen.